

הלכות יום טוב - ב מתוך שהותרה כו' לצורך מצוה עוברת

שבת כד, ב

שאינן שורפין קדשים ביום טוב. מנהגי מילי ... אמר קרא הוא לבדו יעשה לכם ... לבדו ולא מילה שלא בזמנה. ופרש"י: דלא דחיא שבת ויום טוב ... דמצוה שאין זמנה קבוע, ויכול לעשותה למחר, אינה דוחה יום טוב, והוא הדין לשריפת קדשים טמאים.

פסחים ו, א

אמר רב יהודה אמר רב **המוצא חמץ בביתו ביום טוב** כופה עליו את הכלי.

פסחים מו, ב

האופה מיום טוב לחול, רב חסדא אמר לוקה, רבה אמר אינו לוקה, רב חסדא אמר לוקה לא אמרינן הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה, רבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל.

ביצה יב, א

בית שמאי אומרים אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תורה לרשות הרבים, ובית הלל מתירין ... בית שמאי ... דאמרי לא אמרינן מתוך שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצורך ... בית הלל ... אמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך **הותרה נמי שלא לצורך.**

תוס' שם ד"ה ה"ג

ודוקא בהוצאה שיש בה צורך יום טוב קצת, אמרינן מתוך ... אבל שלא לצורך יום טוב כלל, ודאי דאסור מן התורה, כגון אופה מיום טוב לחול.

שוע"ר סי' תמו

ואם מצא חתיכת חמץ בביתו ביום טוב או בשבת ... יכפה עליה כלי עד הערב ... במה דברים אמורים בחמץ שנתחמץ קודם שביטל חמצו בי"ד, שאינו עובר עליו בבל יראה ובל ימצא מן התורה. אבל בחמץ שנתחמץ בפסח, הרי זה מבערו אפילו ביום טוב ... ביעור חמץ גם כן היא מצוה עוברת, שהרי כל רגע ורגע שמשהה אותו ואינו מבערו עובר עליו בבל יראה ובל ימצא. ויש חולקין על זה ... אין אומרים שמתוך שהותרה לצורך אכילה הותרה לצורך מצוה, **כיון שמן התורה אפשר לקיים המצוה בלא חילול יום טוב,** דהיינו שישליכנו לנהר או לבית הכסא.

קונטרס אחרון שם ס"ק ג

מילה שלא בזמנה, דאע"ג דאיכא למימר בה מתוך שהותרה חבורה לצורך אכילה, דהיינו שחיטה, הותרה נמי לצורך מצוה ... אפילו הכי לא דחי, משום דאפשר לקיים המצוה למחר ... ואם כן **כל שכן וקל וחומר היכא דאפשר לקיים המצוה בו ביום בלא חילול יום טוב,** כגון להשליך החמץ לנהר, דלא דחינן יום טוב.

שוע"ר סי' תצה

ג וקבלו חכמים שכל מלאכות אוכל נפש, מתוך שהתירה התורה לעשותן לצורך אכילת יום טוב הותרו לגמרי אפילו שלא לצורך אכילת יום טוב. ובלבד שיהא בהן ... צורך **מצוה עוברת שזמנה בו ביום.**

קונטרס אחרון שם ס"ק ג

משום דאפשר למולו אחר יום טוב, כדפירש רש"י שם. ואע"ג דקיימא לן בסימן תקכ"ו דמותר להוציא המת לקבורה ולהחם לו חמין, במתוך שהותרה הוצאה והבערה לצורך אוכל נפש כו', לא קשיא מידי, דהתם הוי מצוה עוברת, **דמצוה לקברו קודם שקיעת החמה,** כדכתיב כי קבור תקברנו ביום ההוא (והלילה הוא מיום שלאחריו) ... אלא שאין עובר עליו בלא תעשה עד שילינו

שוע"ר סי' תקיח

א כבר ביארנו בסי' תצ"ה דמתוך שהותרה הוצאה לצורך אוכל נפש הותרה אפילו שלא לצורך אוכל נפש, ובלבד שיהא בה צורך יום טוב קצת, אפילו אינה לצורך הנאת הגוף אלא לצורך מצוה, כגון **קטן למולו וספר תורה לקרות בו ... וכן מותר להוליך סידורים ומחזורים לבית הכנסת** כשצריך לקרות בהם בו ביום. **וכשם שמותר להוליכן כך מותר להחזירן לביתו,** אף על פי שבחזרה זו אין בה צורך יום טוב כלל ... התירו לו חכמים להחזירן, כדי שלא ימנע מלהוליכם מחמת שיתיירא שלא יוכל להחזירן.

שוע"ר סי' תקכו

ג מותר להחם לו מים על ידי ישראל כדי לטהרו, וכן מותר להוציאו על ידי ישראל אפילו דרך רשות הרבים, דמתוך שהותרה הבערה והוצאה לצורך אכילה מותר אפילו שלא לצורך אכילה, אם יש בהם צורך היום, כגון **לצורך קבורת המת שהיא מצוה שזמנה בו ביום.**